

10 Aar — er urimelig lav under Hensyn til den vidtrækkende Gruppe af Forbrydelser, der efter Lovordene ompændes af Bestemmelsen. Selv om for Eksempel Voldtægt mod et Pigebarn vil kunne straffes tillige efter Bestemmelsen i § 216, frembyder dette dog efter vor Mening ikke tilstrækkelig Beskyttelse, idet § 216 bestemt afgrænser de Tvangsmidler, der betinger den egentlige Voldtægtsforbrydelse. Men der er formentlig ingen Tvivl om, at Voldtægt mod Børn maa siges at foreligge, selv om ganske andre Tvangsmidler end de i § 216 nævnte er anvendt. For Eksempel vil Trusler af den i § 218 nævnte Art ofte overfor et Barn kunne virke med ganske samme Styrke som de i § 216 nævnte, og det samme maa gælde om andre Trusler, der overfor en voksen Person overhovedet ikke vil kunne benævnes saadan, men som paa et Barn vil kunne virke som et meget stærkt Tvangsmiddel, for Eksempel en Trusel om Angivelse til Forældre, Skole eller andre for en i sig selv ubetydelig Forseelse. — Ud fra denne Betragtning maa vi da absolut ønske, enten at Strafferammen for Samleje med Børn udvides saaledes, at Straffens Maksimum er det samme som for Voldtægt efter § 216 — dens Minimum bør dog under Hensyn til den vide Gruppe af Forbrydelser sættes mindre end for Voldtægt —, eller at der indføres en særlig Bestemmelse om strengere Straf for Samleje med Børn, hvor Samlejet har en voldtægtlignende Karakter, er fremtvunget.

Til § 224.

Pkt. 5. At Strafferammen efter § 222 bliver gjort videre, maa vi ogsaa af den Grund ønske, at man ellers for anden kønslig Omgængelse med Børn end Samleje, jfr. § 224, let vil komme ned til meget lave Straffe, endskønt disse Forbrydelser vel efter Nutidens Opfattelse af Børnenes Krav paa Samfundet om Beskyttelse bør staa som meget strafværdige.

Til § 223, 2det Stykke.

Pkt. 6. Vi udtaler vor Tilfredshed med, at ethvert Misbrug af en paa Alder og Erfaring beroende Overlegenhed til Forførelse af en ung Person kan straffes.

Til § 225.

Pkt. 7. Efter vor Opfattelse er kønsligt Misbrug af en Person af samme Køn lige saa strafværdig en Forbrydelse som Misbrug af en Person af andet Køn, og under Henvisning til vore Bemærkninger til § 222 maa vi da ogsaa her ønske Fængselsstraf uden nogen Indskrænkning med Hensyn til Maksimum.

Til § 230.

Pkt. 8. Det er med udelt Tilfredshed, at vi ser, at Lovforslaget har gentaget Kommissionsudkastets Bestemmelse om, at saavel den, som modtager Betaling, som den, der yder Betaling ved kønslig Usædelighed mellem Personer af samme Køn, kan straffes. Vi deler ganske den Opfattelse, der har fundet sit Udtryk ved denne Bestemmelse, at der maa tillægges *Betalingsmomentet* ved kønslig Usædelighed afgørende Betydning, men vi fremhæver udtrykkeligt, at dette vort Synspunkt omfatter kønslig Usædelighed ikke alene mellem Personer af samme Køn, men ogsaa mellem Personer af modsat Køn. — Vi vil i intet af Tilfældene kunne sanktionere den Opfattelse, at den, der yder Betaling, er mindre strafværdig eller dadelværdig end den, der modtager Betaling.

Til § 233.

Pkt. 9. Desværre findes de Synspunkter, som § 230 som ovenfor nævnt giver Udtryk for, ikke anvendt i denne Paragraf, der oven i Købet forringer den Mulighed, som vor nuværende Lovgivning rummer for at ramme begge Parterne i de heromhandlede Forhold, idet vor nuværende Lovgivning (Lov 81 af 30. Marts 1906, „Oktoberloven“, § 2) bruger Ordene: „den, som opfordrer eller indbyder til Utugt eller stiller *usædelig Levevis* til Skue“ og saaledes efter sin Ordlyd kan anvendes paa saavel Køber som Sælger (saavel Mand som Kvinde), mens Lovforslagets tilsvarende Bestemmelse bruger Ordene: „den, som opfordrer eller indbyder til Utugt eller stiller *Utugtserhverv* til Skue“, og disse Ord kun kan ramme Sælgeren af Utugt, ikke Køberen deraf.